

HVIEZDA POHODOVÝCH ROMANCI

KATHERINE CENTER

An illustration of a man and a woman standing in a field of flowers. The man, on the left, is wearing a dark blue suit and has his arms crossed, looking towards the woman. The woman, on the right, is wearing a pink dress and red boots, also with her arms crossed and looking towards the man. The background is a bright yellow field with stylized flowers in various colors like red, blue, and white. The overall style is reminiscent of mid-century modern graphic design.

BODYGUARDKA

Ljndeni

Bodyguardka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Katherine Center
Bodyguardka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bodyguardka

KATHERINE CENTER

Bodyguardka

Preložila Martina Zrubáková

Ljndeni

*Venujem starým rodičom Hermanovi
a Inez Deteringovcom*

*Zanechali ste nám mnoho darov, aby sme v nich
pokračovali, a ja som vám za ne najmä v týchto dňoch
vďačná: za vaše objatia, za vašu vrúcnosť a láskavosť
aj za spomienky z detstva, ktoré som strávila behaním
a hrami na vašom texaskom ranči.*

*Obaja mi chýbajú – no s veľkou vďakou
na vás spomínam.*

Prvá kapitola

MOJA MAMA SI pred smrťou želala, aby som si zobrala dovolenku.

„Jednoducho choď, jasné?“ povedala a zastokla mi prameň kučeravých vlasov za ucho. „Objednaj si nejaký zájazd a vyraz do sveta. Tak ako to robia normálni ľudia.“

Totíž, aby ste vedeli, na dovolenke som nebola už osem rokov.

Síce som prikývla a odvetila „Okej“, ale presne tak, ako sa to robí, keď vás chorá mama o niečo požiada. A hneď som aj dodala, akoby to bolo predmetom našej dohody: „Niekam sa vyberiem.“

V tom čase som, pochopiteľne, nevedela, že je to posledné želanie mojej mamy. Brala som to ako súčasť nezáväznej nočnej konverzácie v nemocničnej izbe.

A odrazu nadišla noc po maminom pohrebe. Nevedela som zaspáť, prehadzovala som sa na posteli z jedného boka na druhý a stále znova sa mi v myslí vynárala tá chvíľa. Ako uprene sa mi mama dívala do očí a zvierala mi ruku, čím chcela spečatiť našu dohodu. Akoby to, či si zoberiem dovolenku, bolo niečo mimoriadne dôležité.

Boli tri hodiny ráno. Šaty, ktoré som mala na sebe na pohrebe, ležali prehodené cez operadlo stoličky. Od polnoci som čakala, kedy zaspím.

„Dobre teda,“ vzdychla som nahlas len tak do priestoru, ležiac v posteli.

Obrátila som sa na brucho a cez prikrývku sa doplazila k okraju postele, aby som dočiahla na laptop položený na dlážke. S očami napoly privretými som škúlila na modré svetlo obrazovky a do rýchleho vyhľadávania som zadala text „najlacnejšia letenka kamkoľvek“. Keď sa mi otvorila stránka so zoznamom nonstop destinácií za sedemdesiatšesť dolárov, rolovala som po nej, akoby som hrala ruletu, až som napokon celkom náhodne zastavila pri názve Toledo, štát Ohio – a klikla na ikonku „Kúpiť“.

Dve letenky do Toleda. Ako sa ukázalo, boli nevratné. Išlo o akúsi valentínsku akciu pre zaľúbencov.

Vybavené.

Sľub som splnila.

A celé to trvalo menej než minútu.

Teraz sa už len prinútiť, aby som tam išla.

NO SPÁNOK AJ tak neprichádzal.

O piatej ráno, keď sa už na oblohe objavili prvé záblesky svitania, som to vzdala. Schmatla som vankúš aj prikrývku, došuchtala sa do šatníka, urobila si provizórne hniezdo na dlážke a schúlila sa tam – aspoň som bola v tme bez oblokov.

Zobudila som sa o štvrtej popoludní.

Spanikárila som, vyskočila na rovné nohy a potkýnala sa po izbe – zle som si pozapínala gombíky na blúzke a strašne si udrela píšťalu o rám postele –, akoby som neskoro vstala a meškala do práce.

Aj keď do práce som nemeškala.

Môj šéf Glenn mi totiž povedal, že nemám chodiť. Vlastne mi zakázal prísť do práce. Celý týždeň.

„Nech ti ani nenapadne terigať sa do roboty,“ upozornil ma. „Zostaň doma a smúť.“

Mám zostať doma? A smútiť?

To ani omylom.

Najmä teraz, keď som kúpila letenky do Toleda. Musím nájsť svojho priateľa Robbyho a prinútiť ho, aby tam šiel so mnou.

Chápete?

Do Toleda sa predsa nikto netrepe sám. Najmä nie na Deň svätého Valentína.

Táto záležitosť sa mi odrazu zdala veľmi urgentná.

V inom rozpoložení mysle by som to zjednodušila, poslala Robbymu esemesku *Zastav sa u mňa po práci* a šarmantne ho pozvala, aby mi na tom výlete robil spoločnosť. Počas večere s pohárom vína v ruke. Ako príčetná osoba.

Možno by to bol lepší plán.

Alebo by aspoň smeroval k lepšiemu výsledku.

V tej chvíli som však nebola príčetná osoba, ale individuum, ktoré spalo vo svojom šatníku.

Keď som v to popoludnie dorazila do agentúry – práve sa končil pracovný čas –, vlasy zľahka liznuté hrebeňom, spodný okraj blúzky mi spolovice trčal z čierneho smútočného nohavicového kostýmu a v ruke zastoknutej vo vrecku saka som žmolila maminu maturitnú fotografiu.

Keď nad tým uvažujem, asi je dosť čudné vybrať sa na druhý deň po maminom pohrebe do práce.

Trochu som surfovala na nete a zistila, že najbežnejšia dĺžka trúchlenia, keď človek nejde do práce, sú tri dni. No a Glenn mi to natiahol na päť dní. Keď som sa spamätala z tej bezsennej noci, vygúglila som si ešte pár vecí: „ako

predať rodičovský dom“, „ako sa zabaviť v Tolede“ (to bol prekvapivo dlhý zoznam) a „ako zvíťaziť nad nespavosťou“.

K tomuto len drobná poznámka: Vôbec som sa v tej práci nemala objaviť.

To bol dôvod, prečo som zaváhala pred dverami šéfovej kancelárie. Vďaka čomu zároveň vznikla situácia, keď som si celkom náhodou vypočula, ako sa Robby a Glenn zhovárajú o mne.

„Hannah sa poserie od strachu, keď jej to povieš,“ začula som prvú vetu. Bol to Robbyho hlas.

„Čo keby som to nechal na teba?“ navrhol Glenn.

„A čo keby si si to ešte celé premyslel?“

„Nemám si čo premýšľať.“

To mi stačilo. Otvorila som dvere. „Čo si máš ešte celé premyslieť? A kto mi má čo povedať? A prečo práve ja by som sa mala posrať od strachu?“

Neskôr, keď som letmo zazrela svoj obraz v zrkadle, zísкала som predstavu, aký špeciálny vizuál sa tým dvom naskytol vo chvíli, keď sa obzreli smerom, odkiaľ zaznel môj hlas. Načo tajiť? Krvou podliate oči, golier blúzky napoly skrčený pod chlopňou saka a pod očami nezanedbateľná vrstva mejkapu z predchádzajúceho dňa rozmazaná slzami.

Jednoducho des. Ibaže Glenna len tak niečo nevydesí. „Čo tu robíš?“ zrúkol na mňa. „Vypadni.“

Ale ani nás ktovieako nerozmaznáva.

Zaujala som sebaistý postoj, ktorým som zabrala priestor na prahu dvier. „Potrebujem hovoriť s Robbom.“

„To môžeš urobiť mimo pracoviska,“ odsekol šéf.

Nemýlil sa. Veď s Robbom sme v podstate žili pod jednou strechou. Teda keď sme nepracovali. A pracovali sme takmer stále.

Čo som mala urobiť? Postaviť sa na parkovisko a čakať?

„Päť minút,“ vyjednávala som.

„Nie,“ zaťal sa Glenn. „Choď domov.“

„Nezvládam to medzi štyrmi stenami,“ vyhrkla som.
„Potrebujem niečo robiť.“

Ale šéf ma nepočúval a húdol si svoje. „Veď ti zomrela matka. Tak choď a trávi čas s rodinou.“

„Moja mama bola moja rodina,“ odvetila som a snažila sa, aby sa mi netriasol hlas.

„No veď práve,“ prikývol Glenn, akoby som tým potvrdila jeho slová. „Mala by si smútiť.“

„Keď ja neviem ako,“ vzdychla som.

„To nevie nikto,“ odvrkol. „Chceš na to manuál?“

Neveriacky som naňho zaškúlila. „Ak nejaký máš.“

„V tvojom manuáli je len jedna veta: Vypadni odtiaľto.“

Zakrútila som hlavou. „Myslíš si, že by som mala...“
krátko som zaváhala, lebo som si nebola celkom istá, čo si Glenn myslí, že by som mala robiť, „sedieť doma a spomínať na mamu alebo také niečo... Ale úprimne, som v pohode.“ A potom som dodala čosi, čo nebola celkom nepravda:
„Veď sme si ani neboli až také blízke.“

„Boli ste si dosť blízke,“ odsekol šéf. „A zmizni už.“

„Len mi dovoľ... trebárs zakladať papiere. Alebo hocičo iné.“

„Nie.“

Kiežby som mohla povedať, že Glenn – masívny holohlavý valec posiaty pehami, ktorý vyzerá, akoby pri ňom vybuchol šejker s čokoládou – je šéf, ktorý naoko pôsobí veľmi drsne, no v skutočnosti mu leží na srdci len vaše dobro.

Glennovi však väčšinou leží na srdci len jeho vlastné dobro.

A Glenn sa jednoznačne rozhodol, že ešte nie som pripravená vrátiť sa do práce.

Pochopila som.

Prežívala som zvláštne obdobie. Sotva som sa vrátila zo služobky v Dubaji, volali mi z pohotovosti, že moja matka skolabovala na priechode pre chodcov.

Odrazu som sa ocitla v nemocnici a zistila som, že mama v jednom kuse vracia, nevie, aký je rok, ani ako sa volá náš prezident. O čosi neskôr mi lekárka so zubami zababranými od rúžu oznámila, že mama má cirhózu pečene v konečnom štádiu. Snažila som sa jej oponovať tvrdením: „Veď mama už nepije! Mama už nepije!“

Ale neskôr večer, keď som išla k nej domov po mäkké, chlpaté ponožky a obľúbenú deku, našla som ukryté zásoby vodky. Chvatne som vyliala obsah všetkých fliaš do kuchynskej výlevky, skrútila kohútik a pustila silný prúd vody, aby spláchol ten smrad. Po celý čas mi však vírilo v hlave, že mojou najväčšou výzvou bude presvedčiť mamu, aby urobila zásadný obrat vo svojom živote.

Opäť.

Predpokladala som, že na to budem mať viac času.

Ale to si vždy všetci myslíme.

Ibaže mama sa pominula ešte skôr, než som si stihla naplno uvedomiť, že by som ju mohla stratiť.

Bol to riadny úder. Pochopil to dokonca aj Glenn, ktorého emocionálna inteligencia je porovnateľná s pneumatickým kladivom.

No ako celkom poslednú vec som chcela zostať doma a premýšľať nad tým, čo sa mi stalo.

Bola som prichystaná za každú cenu prehovoriť svojho šéfa, aby mi dovolil vrátiť sa do práce.

Potom hodím reč s Robbym, aby so mnou šiel do Toleda.

A potom možno, ale naozaj len možno, sa trocha vyspím.

Neohrozene som vkročila do kancelárie – ani jeden z nich sa neodvážil mi v tom zabrániť –, urobila som ešte pár

krokov a sadla si na prázdnu stoličku pristavenú z opačnej strany ku Glennovmu stolu. „O čom debatujete?“ spýtala som sa, aby som trochu posunula tému rozhovoru. „Máte poradu?“

„Nie, iba debatu,“ odvetil Glenn, akoby vedel, že som načúvala za dverami.

„Prepáč, Glenn, ale ty nemávaš debaty, len porady,“ oponovala som.

Robby, krásny ako vždy, jeho modré oči orámované čiernymi mihalnicami sa stretli s mojimi, akoby schvaľoval moju poznámku.

Sekundu som sa kochala pohľadom naňho. Keď som Robbyho predstavila mojej mame, celkom ju uchvátil. „Vyzerá ako astronaut,“ konštatovala – a trafila celkom presne. Mal nakrátko zastrihnuté vlasy, jazdil na vintage modeli Porsche a bol až prehnane sebavedomý. Ale tým najlepším, najsexi a najastronautickejším spôsobom. Na moju mamu urobilo dojem, že s ním randím. A ak mám byť úprimná, urobilo to dojem aj na mňa.

Robby bol nielen najkúlovejší chlapík, s akým som randila, ale aj najkúlovejší človek, akého som v živote stretla.

No nie o tom som chcela. Vráťme sa ku Glennovi. „Čo presne si mal na mysli, keď si chcel Robbyho prinútiť, aby mi to povedal?“

Šéf vzdychol, čo asi malo znamenať *Myslím, že do toho treba ísť*, a povedal: „Chcel som počkať, aspoň kým sa...“ premeral si ma, „osprchuješ... Otvárame pobočku v Londýne.“

Zamračila som sa.

„Pobočku v Londýne?“ zopakovala som jeho slová, ale s otáznikom. „A čo je na tom zlé?“

Glenna moja otázka nevyrušila. „Budeme potrebovať niekoho, kto...“

Okamžite som zdvihla ruku. „Hlásim sa! Hlásim sa! Beriem to!“

„... by tam zriadil kanceláriu a uviedol firmu na trh,“ povedal a po chvíli ešte dodal: „Je to na dva roky.“

No prosím! Londýn? Vycestovať do Londýna s veľkým projektom pod pazuchou, ktorý bude vyžadovať taký workoholizmus, že najbližšie dva roky prestane všetko ostatné existovať?

Kašľať na dovolenku. Idem do toho.

Stačilo pomyslieť a telom mi prebehla vlna úľavy. *Takýto život ohrozujúci pracovný projekt ma teoreticky môže raz a navždy odpútať od všetkých mojich problémov.*

Áno, prosím.

No vtom som si všimla, že Robby aj Glenn si ma akosi čudne obzerajú.

„Čo je?“ spýtala som sa a prešla pohľadom z jedného na druhého.

„Pôjde tam jeden z vás dvoch...“ povedal Glenn a ukázal na Robbyho a na mňa.

Pochopiteľne. Ja som Glennovou protežantkou, ktorú si piple celé roky, a Robby zasa sexi macher, ktorého náš šéf ukradol konkurencii. Kto iný by ešte mohol prichádzať do úvahy?

Zatiaľ mi stále nedochádzalo, že by v tom mohol byť problém.

„A to znamená,“ pokračoval Glenn, „že ten z vás dvoch, kto tam nepôjde, bude musieť zostať tu.“

No aspoň vidíte, ako milujem svoju prácu. Dokonca ani vidina dvojročného odlúčenia od priateľa ma ani trochu – vlastne vôbec – nevyviedla z miery.

Čo bol zároveň dôkaz, ako zúfalo som túžila vrátiť sa do práce.

„Po Novom roku oznámim svoje rozhodnutie, koho z vás pošlem do Londýna,“ oznámil šéf. „Dovtedy to berte tak, že o to miesto súperíte.“

Akéže súperenie? To miesto dostanem ja.

„Fajn,“ odvetila som a pokrčila plecami, akože *No a čo?* „Nebude to prvýkrát,“ prikývla som a pozrela na Robbyho. „My radi súperime. A dva roky nie je zasa až taký dlhý čas, takže je vlastne jedno, kto vyhrá. Určite to zvládneme, však?“

Keby som sa lepšie sústredila, možno by som si všimla, že Robbyho to až tak nenadchlo ako mňa. V tej chvíli som však bola pomerne dosť zúfalá, než aby som ešte myslela na niekoho iného než na seba.

Obávala som sa, že strata mamy ma naplno zasiahne. Hrozila som sa, že skysnem doma, kde nebude nič, čo by ma rozptýlilo. Svoje možnosti niekam utiecť som zúžila do dvoch podmienok – čo najskôr a najradšej do nejakej vzdialenej krajiny.

Na budúci týždeň sme mali s Robbom naplánovanú spoločnú trojtýždňovú služobku do Madridu, no vôbec som si nebola istá, ako to dovtedy vydržím.

Po prvé: ešte musím prežiť zvyšné obdobie smútku.

„Z toho, čo som začula,“ povedala som a rukou mávla k dverám, „by som očakávala zlú správu.“

„Toto nebola tá zlá správa,“ ozval sa Robby a po očku pozrel na Glenna.

Aj ja som zaškúlila na šéfa. „Tak čo teda je tá zlá správa?“

Glenn sa rozhodol chrstnúť mi to rovno medzi oči. „Tá zlá správa je, že ťa odvolávam z Madridu.“

Keď s istým odstupom hodnotím svoju nečakanú prítomnosť v práci – s divným prísvitom v očiach, neupravená a zúfalá –, uvedomujem si, že tým som si pravdepodobne nepomohla. Možno som si mala všimnúť, že sa niečo chystá.

No nestalo sa.

„Z Madridu?“ zopakovala som, lebo sa mi zdalo, že som určite zle počula.

Robby sa sústredene díval do obloka.

„Z Madridu,“ potvrdil Glenn a dodal: „Nie si v správnom mentálnom rozporení.“

„Ale...“ Vôbec som netušila, ako sa mám voči tomu ohradiť. Nemôžem predsa povedať, že *To bola jediná vec, na ktorú som sa tešila.*

Glenn si vsunul ruky do vreciek a Robby sa díval von oblokom.

Konečne som sa zmohla na otázku: „Koho tam posieláš namiesto mňa?“

Glenn pozrel na Robbyho a až potom odvetil: „Taylor.“
„Ty posieláš... Taylor?“

Glenn prikývol. „Po vás dvoch je najlepšia,“ poznamenal, akoby to malo stačiť na vysvetlenie.

Nestačilo.

„Posieláš moju najlepšiu kamošku a môjho frajera preč a ja tu mám zostať tri týždne sama? A to len pár dní po tom, čo mi zomrela mama?“

„Nepovedala si, že ste si neboli až také blízke?“

„A ty si nepovedal, že sme si boli dosť blízke?“

„Pozri,“ pokračoval Glenn, „tomuto sa hovorí podnikateľské rozhodnutie.“

Pokrútila som hlavou. To sa nesmie stať. „Predsa ma nemôžeš takto uzemniť a ešte ma aj obrať o všetkých, ktorí sú mi oporou. To je moja služobka. To sú moji klienti.“

„Pôjdeš nabudúce,“ vzdychol Glenn.

„Ale ja chcem ísť teraz.“

„A ja chcem vyhrať milión v lotérii,“ pokrčil plecami Glenn, „ale to sa mi nikdy nepošťastí.“

Náš šéf bol presvedčený, že ťažkosti a nepriazeň osudu človeka zocelia.

Chvíľu mi trvalo, kým som to predýchala, a spýtala sa: „Ak na tú moju služobku pôjde Taylor, kam pošleš mňa?“

„Nikam,“ odsekol Glenn.

„Nikam?“

Prikývol. „Potrebuješ si oddýchnuť. Plus, všetko je obsadené.“ Roloval stránky v laptope a čítal jedno za druhým: „Jakarta pokrytá. Columbia pokrytá. Aj Bahrajn. Aj ten míting riaditeľov ropných spoločností na Filipínach. Na všetko už máme určených ľudí.“

„A... čo teda mám robiť ja?“

Glenn pokrčil plecami. „Pomáhať v kancelárii?“

„Myslím to vážne.“

Šéf navrhoval ďalej. „Štrikovať? Založiť si sukulentovú záhradu? Viac sa sústrediť na svoj osobnostný rast?“

Nie, nie, nie.

Ale on nepustil. „Potrebuješ na nejaký čas vypnúť.“

„Neznášam voľno. Nechcem vypnúť.“

„Teraz nejde o to, čo chceš, ale čo potrebuješ.“

Moment – vari je Glenn môj terapeut? „Potrebujem prácu,“ húdla som si svoje. „Keď pracujem, cítim sa lepšie.“

„Pracovať môžeš aj tu.“

Ibaže ja som potrebovala nielen prácu, ale aj niekam uniknúť.

V hrdle som pocítila jemný závan paniky. „No tak, veď ma poznáš. Vieš predsa, že potrebujem byť v pohybe. Nemôžem tu len tak sedieť a... a prplieť sa v tej svojej mizérii. Musím sa hýbať. Musím niekam ísť. Som ako žralok, chápeš? Jednoducho musím byť stále v pohybe, aby mi voda premývala žiabre.“ Rukami som šermovala okolo rebier, aby som

im ukázala, kde sa tie moje žiabre nachádzajú. „Ak tu zostanem, zomriem,“ zakončila som.

„Hlúposť,“ odsekol Glenn. „Zomiera sa omnoho ťažšie, než si myslíš.“

Náš šéf bytostne neznášal, keď ľudia prosíkali.

Bolo mi to fuk. Prosíkala som ďalej.

„Pošli ma niekam. Hocikam. Musím odtiaľto vypadnúť.“

„Nemôžeš stráviť celý život tým, že budeš stále niekam utekať,“ poučil ma Glenn.

„Ale môžem. O tom nepochybuj.“

Z výrazu na jeho tvári som však pochopila, že preňho je to konečná. No ešte vždy som mala guráž bojovať.

„Čo tá záležitosť v Burkine Faso?“ spýtala som sa.

„Tam posielam Pechfógla.“

„Mám o tri roky viac praxe ako Pechfógel!“

„Ale on vie po francúzsky.“

„A tá svadba v Nigérii?“

„Tam ide Amadi.“

„Veď ten sa u nás sotva ohrial. Koľko je tu? Pol roka?“

„Ale jeho rodina pochádza z Nigérie. A Amadi hovorí...“

„Fajn. Zabudni na to.“

„... po jorubsky a trochu aj jazykom igbo,“ vychrlil na mňa Glenn.

Preňho bolo podstatné, že si musí chrániť svoju reputáciu. „Pošlem ťa niekam,“ dodal napokon, akoby sme s touto témou skončili, „keď ti to sadne a keď to bude dobré pre agentúru. Nikdy ťa neuprednostním pred niekým, kto má na ten či onen džob lepšiu kvalifikáciu.“

Prizmúrila som oči a šibla po ňom pohľadom, že si so mnou dovolil bojovať takýmto spôsobom. „Nikto nemá lepšiu kvalifikáciu ako ja,“ odvrkla som.

Glenn si ma premeral a použil svoje dobre vycibrené pozorovacie schopnosti ako zbraň.

„Možno má a možno nie,“ povedal napokon. „Ale ty si včera pochovala matku.“

Naše pohľady sa stretli.

Šéf pokračoval. „Máš zvýšený pulz, oči podliate krvou a rozmazaný mejkap. Rapoceš ako guľomet. A čo ten chraplák? Zabudla si sa učesať, ruky sa ti trasú a sotva lapáš dych. Si celkom rozbitá. Choď domov, osprchuj sa, niečo dobré si zajedz, trúchli za svojou mamičkou, a potom si vymysli nejakého posratého koníčka, lebo inak ti garantujem – a tým si môžeš byť stopercentne istá –, že kým sa nedáš dokopy, tak budeš sedieť doma na riti.“

Tento tón jeho hlasu som poznala.

Už som sa nehádala.

No ako, dofrasa, sa mám vrátiť do práce, keď mi to šéf nedovolí?

Druhá kapitola

UŽ SOM SA zmienila o tom, ako si zarábam na živobytie?

Zvyčajne túto tému odďaľujem, ako sa len dá. Lebo keď sa to dozviete – teda keď pomenujem tú profesiu –, hneď si ku mne priradíte dlhý zoznam domnienok... a všetky budú zlé.

No, tak sa mi vidí, že už sa tomu nevyhnem.

Môj život vám nebude dávať zmysel, ak neviete, akú prácu robím. Tak nech sa páči: som osoba poverená výkonom fyzickej ochrany.

Ale z toho nikto nie je múdry.

Tak to zjednodušte: som bodyguardka.

Mnohí ľudia to zle pochopia a myslia si, že som niečo ako esbéeskárka. Tak aby bolo jasné, to ani zďaleka nie je činnosť, ktorú vykonávam.

Nie, nesedím v golfovom vozíku na parkovisku pred supermarketom.

Patrím k elite. Robím prácu špičkovej kvality, ktorá si vyžaduje roky tréningu, aby človek nadobudol vysoko špecializované zručnosti, aké sa v tejto profesii vyžadujú. A zároveň je to zvláštna kombinácia atraktívneho prostredia a zaujímavých klientov (cestovanie prvou triedou, luxusné hotely, úspešní bohatí ľudia), ale aj úplne všedných činnosti

(vyplňanie tabuliek, kontrola zoznamov a trebárs aj meranie rozmerov koberca vo vstupnej hale hotela).

Väčšinou poskytujeme ochranu veľmi bohatým (a občas aj známym) ľuďom pred tými, ktorí im chcú uškodiť. A za tú prácu sme naozaj dobre platení.

Viem, čo si teraz myslíte.

Predstavili ste si ženu, meter šesťdesiatpäť, ktorá ani zďaleka nevyzerá ako robustná zápasníčka. Vychádzate zo stereotypnej predstavy o bodyguardoch, predstavujete si vyhadzovačov v kluboch s namakanými bicepsami vtesnanými do obtiahnutých rukávov košeľa, a zisťujete, že ja som ich presný opak. A kladiete si otázku, ako je možné, že som v takomto povolání vôbec mohla uspieť.

Tak si to vyjasnime.

Steroidmi napumpovaní bitkári, to je jedna skupina. Takých bodyguardov si najímajú ľudia, ktorí chcú, aby celý svet vedel, že majú ochranku.

No väčšina ľudí si to neželá.

Vo väčšine prípadov klienti, ktorí potrebujú fyzickú ochranu, nechcú, aby to ostatní vedeli.

Tým nechcem povedať, že robustní chlapi sú nanič. Ich zjav môže mať odstrašujúci účinok. Ale môže vyvolať aj pravý opak.

Ak mám byť úprimná, všetko závisí od toho, o akú hrozbu ide.

Zvyčajne je klient väčšmi v bezpečí, keď je jeho ochranka nenápadná. A byť nenápadná je moja špecialita. Vlastne sú v tom skvelé všetky ženy bodyguardky a to je dôvod, prečo sme také žiadané. Nie sme podozrivé.

O nás si totiž ostatní myslia, že sme opatrovatelky detí.

Ja robím svoju prácu tak, že väčšina ľudí vôbec netuší, že niečo také sa deje. Niekedy dokonca ani náš klient. A pritom vyzerám ako tá najmierumilovnejšia osoba na svete.

Pokladali by ste ma za učiteľku v materskej škole a vôbec by vám nezišlo na um podozrievať ma, že by som vás vedela zabiť vývrtkou na otváranie fliaš.

Mimochodom, tou vývrtkou by som to fakt zvládla.

Alebo guľôčkovým perom. Prípadne jedálenskou servítkou.

Ale na nič také sa nechystám.

Lebo v prípade, že by veci dospeli až do bodu, keď by som vás alebo niekoho iného musela zabiť, tak by to znamenalo, že som si nerobila dobre svoju prácu. Mojou úlohou totiž je predvídať ohrozenie ešte skôr, než sa stane – a zabrániť mu.

Keby som vás musela bodnúť vidličkou do oka, bol by to dôkaz, že som zlyhala.

A ja nezlyhávam.

Teda prinajmenšom v profesionálnom živote.

Treba zdôrazniť, že moja práca nemá nič spoločné s násilím. Práve naopak. Násiliu má predchádzať. Skôr využívam mozog než fyzickú silu. Moja práca si vyžaduje prípravu, pozorovacie schopnosti a stálu ostražitosť.

Zakladá sa na predvídaní modelových situácií a na schopnosti „prečítať“ priestor ešte skôr, než sa v ňom ocitnete.

To nie je práca, ktorú vykonávate, vy s ňou musíte splynúť. Môj osud sa s najväčšou pravdepodobnosťou zvrtol vo štvrtej triede na základke, keď ma prvý raz vybrali na monitorovanie obsadenosti áut a vyfasovala som reflexnú vestu a odznak. (Dodnes mám ten odznak na nočnom stolíku.) No je možné, že k tomu prišlo až v siedmej triede, keď sme sa presťahovali do bytu vo štvrti, kde bol za rohom klub džiu džicu, a ja som presvedčila mamu, aby mi dovolila prihlásiť sa. Nevyklúčujem však, že k tomu prispeli aj kadejakí mamini priatelia, ktorých stále vláčila k nám domov.

Nech už bolo za tým čokoľvek, jedného dňa – to som chodila do prvého ročníka na vysokej – som si v kampuse

na tabuli s ponukou práce všimla náborový leták. Na tmavomodrom podklade sa vynímali biele písmená a nápis HĽADÁŠ ÚNIK? POĎ K FBI. V tej chvíli to bola pre mňa v podstate hotová vec, keďže úniky boli moja parketa. Po absolvovaní rôznych testov – spoľahlivosti, logiky, pozorovacích schopností, sluchovej pamäti a altruizmu – ma hneď prijali.

Zotrvala som tam až dovedy, kým sa neobjavil Glenn Schultz a nezábil ma k sebe.

A to ostatné je už história. Naučil ma všetko, čo vedel, začala som cestovať po svete, tejto práci som obetovala celý svoj život a nikdy som sa neobzerala späť.

Pretože tú prácu milujem.

Človek ju musí milovať a odovzdať sa jej celý. Musíte byť pripravený vlastným telom chrániť klienta – a to nie je maličkosť, lebo nie všetci sú vám sympatickí – a schytať guľku do tela je dosť bolestivé. V stávke je veľa, pracujete v strese a ak máte svoju prácu robiť zodpovedne, musíte byť presvedčený, že v nej ide o niečo viac.

A práve to je dôvod, prečo ľudia, ktorí túto prácu vykonávajú, si na nej tak zakladajú. Je to o vašom výbere, kým chcete byť – a vyberáte si stále dookola každý deň.

Nepopieram, že aj to luxusné cestovanie stojí za to.

Väčšinou však mávam plné ruky práce. Je to kopa papierov, veľa obhliadok miest, ktoré sa klienti chystajú navštíviť, aj sled procedurálnych krokov. Všetko treba dať na papier. A človek je stále v strehu, čo nie je práve upokojujúce.

Tá práca je však ako droga.

Potom sa nečudujte, že bežný život – keď ho porovnáte s nasadením bodyguarda – vám pripadá ako čistá nuda.

Zato v našej práci je aj nuda svojím spôsobom vzrušujúca.

Stále ste v pohybe. A práca vás tak vyťažší, že sa necítite osamelý.

To mi odjakživa veľmi vyhovovalo.

Teda až do chvíle, kým ma Glenn „neuzemnil“ v Houstone – a práve vo chvíli, keď som viac než kedykoľvek potrebovala uniknúť.

V TEN DEŇ, KEĎ ma Glenn vyradil zo služobky do Madridu, mi nenaštartovalo auto. Husto pršalo, tak ma Robby hodil domov vo svojom vintageovom Porsche, čo bolo fajn a vlastne sa mi to celkom hodilo, keďže som ho ešte nepozerala do Toleda.

Možno to bolo tým lejakom – pršalo tak husto, že aj stierače nastavené na najvyššiu rýchlosť sotva stíhali –, ale až pred domom, v ktorom bývam, som si všimla, že Robby bol celou cestou akosi čudne mlčky.

Keďže ešte vždy lialo ako z krhly, hneď som nevystúpila. Robby vypol motor a obaja sme zízali na vodu, čo sa valila po oblokokoch, akoby sme sedeli v umývačke áut.

Vtedy som naňho pozrela a povedala: „Poďme na výlet.“

„Čože?“ zamračil sa.

„Preto som dnes prišla do kancelárie. Aby som ťa pozvala na dovolenku.“

„Kam na dovolenku?“

V tej chvíli som oľutovala svoj náhodný výber. Ako by som mu mala čo najlepšie „predať“ Toledo?

„So mnou,“ odvetila som na otázku, ktorú mi nepoložil.

„Nechápem,“ zakrútil hlavou Robby.

„Rozhodla som sa, že pôjdem dovolenku,“ povedala som a zatvárila sa, akože *To, hádam, nie je ťažké pochopiť.*

„A chcela by som, aby si šiel so mnou.“

„Ty predsa nechodíš na dovolenku,“ namietol Robby.

„Nie, ale teraz idem.“

„Pozval som ňa na tri rôzne výlety a zo všetkých si sa vykrútila.“

„To bolo predtým.“

„Pred čím?“

Predtým, než mi zomrela mama. Predtým, než ma Glenn „uzemnil“. Predtým, než ma odvolal z Madridu. „Predtým, než som kúpila letenky do Toleda, ktoré sa nedajú vrátiť.“

Robby si ma premeral. „Do Toleda?“ Ak ho spočiatku môj návrh zmiatol, tak teraz už bol celkom dopletený. „Do Toleda sa nechodí na dovolenku.“

„Aby si vedel, majú tam svetoznámu botanickú záhradu.“

„Neexistuje, aby sme tam išli,“ vzdychol Robby.

„Prečo nie?“

„Lebo to zrušíš.“

„Nepochopil si, že tie letenky sú nevratné?“

„Nezdá sa ti, že si to nedomyslela?“

„Nevidím v tom nijaký problém,“ odvetila som. „Chcel si, aby sme niekam vyrazili, tak ideme. Čo keby si povedal *Skvelé* a súhlasil?“

„Nemôžem súhlasiť,“ odvetil a akosi zvláštne tú vetu zdôraznil.

Sotva dozneli jeho slová, naklonil sa a prešiel prstami po žliabkoch na volante spôsobom, ktorý vzbudil moju pozornosť.

Už som vám spomenula, že viem čítať reč tela rovnako dobre, ako vy čítate knihu? Dokonca rečou tela hovorím lepšie než po anglicky. Vážne. Do ktoréhokoľvek dotazníka si reč tela môžem pokojne zapísať ako svoj materinský jazyk.

Keďže som vyrastala ako dieťa svojej matky, bola som nútená naučiť sa opak rozprávania – vyjadrovať sa bez slov.

A ak mám byť úprimná, založila som si na tom celkom skvelú kariéru. No keby ste sa ma spýtali, či to pokladám za pozhnanie alebo preklatie, nevedela by som vám odpovedať.

V tej chvíli som však pochopila reč Robbyho tela: Nie je šťastný. Desí sa toho, čo sa chystá urobiť, ale aj tak to urobí.

Jasné. To všetko som vyčítala z jeho prstov položených na volante.

A z jeho napätého tela. Aj z toho, ako hlasno sa nadýchol a ako mal naklonenú hlavu. A napokon aj z toho, ako jeho oči využívali husté mihalnice ako štít.

„Prečo?“ spýtala som sa. „Prečo nemôžeš súhlasiť?“

Robby sklopil oči, plytko sa nadýchol, rýchlo zaťal zuby a pevne vypäl plecيا. „Lebo,“ povedal, „si myslím, že by sme sa mali rozísť.“

Nemožné, a predsa to bola pravda. Šokovalo ma to.

Odvrátila som hlavu a zaďivala sa na predné sklo pripomínajúce vzorovanú záclonu.

Vôbec som si nevšimla, že by nám niečo také hrozilo.

A ja si predsa vždy všetko všimnem.

„Obaja vieme, že to nefunguje,“ pokračoval Robby.

Naozaj sme to obaja vedeli? Je možné, aby ľudia vedeli, že ich vzťah nefunguje? Dá sa také niečo vedieť? Alebo si všetky vzťahy vyžadujú určitý stupeň prehnaného optimizmu, aby aspoň prežili?

Povedala som jediná vec, ktorá mi v tej chvíli prišla na um. „Rozchádzaš sa so mnou? Deň po tom, čo som pochovala mamu?“

Robby sa tváril, akoby som ho chcela nachytať na technickom detaile. „Chceš povedať, že podľa teba je najkritickejšie to načasovanie?“

„Myslíš to tvoje otrasné načasovanie?“ rozvila som jeho vetu, aby sa môj mozog spamätal. „Neviem. Možno.“

„Alebo možno nie,“ odvrkol Robby. „Lebo si ani zďaleka netrafila.“

Mal pravdu, ale to neznamenal, že to, čo robí, je správne. „To nie je podstatné,“ odvetila som.

Podľa mňa načasovanie je dôležité. Niekoľko dní som spávala na nemocničnej pohovke a päťkrát za noc vstávala, keď mama vracala do plastového vedra. Dívala som sa, ako sa mi zo dňa na deň stráca pred očami a pod tenkým nemocničným županom sa mení na kostru.

Sledovala som, ako mi pred očami vysychá život, ktorému vďačím za to, že som na tomto svete.

Potom som organizovala pohreb vrátane všetkých potrebných náležitostí. Hudba, jedlo. Celý deň som robila hostiteľku maminým spolužiakom, kolegom, bývalým frajerom, priateľom zo združenia Anonymných alkoholikov aj kamarátom z mokrej štvrte. Objedнала som kvety, sama bez pomoci som si vzadu na čiernych šatách zapla zips a dokonca som zvládla dať dokopy aj prezentáciu maminých fotografií.

Robby to zle pochopil.

Lebo napriek všetkému, som mamu ľúbila.

Nemala som ju rada, ale ľúbila som ju.

Aj ma podcenil. Je totiž omnoho ťažšie ľubiť človeka, s ktorým nevychádzate dobre, ako takého, s ktorým máte fajn vzťah.

Som silnejšia, než si myslím. Pravdepodobne.

Všetko nasvedčovalo tomu, že to čoskoro zistím.

Dážd' postupne ustával a ja s bruškami prstov pritisnutými na obločné sklo som odrazu začula, ako tichým, neistým hlasom, ktorý som sotva spoznávala, hovorím: „Nechcem sa s tebou rozísť. Ľúbim ťa.“

„To hovoríš len preto,“ ozval sa Robby s nádychom istoty v hlase, na ktorú v živote nezabudnem, „lebo nevieš, čo je láska.“

GLENN NÁS PRED týmto varoval asi pred rokom – v čase, keď sa to celé začalo.

Sotva sa mu dostala do uší klebety, že spolu chodíme, zavolať si nás do zasadačky, zatvoril dvere a spustil mini žalúzie.

„Naozaj je to pravda?“ vyhrkol.

„Čo má byť pravda?“ lišiacky sa spýtal Robby.

To by nebol legendárny Glenn Schultz, aby mu na to skočil: „To mi povedzte vy.“

Keďže Robby statočne držal výraz pokrového hráča, Glenn sa obrátil na mňa.

No ja som sa tvárila ešte lepšie.

„Nejdem vám nič zakazovať,“ pokračoval Glenn, „ale potrebujeme krízový plán.“

„Na čo?“ spýtal sa Robby a to bola jeho prvá chyba.

„Pre prípad, že sa rozídete,“ vysvetlil Glenn.

„Možno sa nerozídeme,“ namietol Robby, ale šéf sa neobťažoval uraziť nás svojou odpoveďou.

Namiesto toho ako muž, ktorý už v živote veľa preskákal, len pozrel z jedného na druhého a vzdychol: „Stalo sa to počas tej záchranej operácie, však?“

Naše pohľady s Robbom sa stretli. Padli sme si do oka hneď po tom, čo sme zachránili chlapíka, ktorého uniesli v Iraku. Prežili sme strelbu, automobilovú naháňačku aj polnočný prechod cez hranice, ktorý sa takmer rovnal samovražde, a napokon sme spolu skončili v posteli – ak pre nič iné tak preto, aby sme oslávili, že navzdory všetkému sme prežili. Je možné, že adrenalín z tej operácie dodával energiu nášmu napoly tajnému zamestnaneckému romániu po všetky tie nasledujúce mesiace?

Očividne.

Ibaže my sme si to nepripúšťali.

Glenn bol v tomto biznise dostatočne dlho, takže nepotreboval naše verbálne potvrdenie. „Nie som padnutý na hlavu, aby som sa do vás staral,“ vyhlásil. „Viete, v našom svete je najjednoduchšie, aby sa dvaja bodyguardi dali dokopy, ale zároveň aj najťažšie, aby v tom vzťahu vydržali. A teraz sa vás spýtam: Čo urobíte, keď sa to medzi vami skončí?“

Mala som udržať očný kontakt. To je pravidlo číslo 101 pri vyjednávaní. *Nikdy sa nedívaj do zeme.*

No ja som sklopila oči.

„To myslíš vážne?“ spýtal sa Glenn a naklonil sa ku mne. „Vážne si myslíš, že vám to vydrží? Myslíš, že si na vidieku kúpíte dom s dreveným plotom a cez víkendy sa budete presúvať so susedmi na farmárskom trhu? Že si zaobstaráte psa a budete chodiť do obchodáku nakupovať pulóvre?“

„Nevidíš do budúcnosti,“ ohradil sa Robby.

„To nie, ale poznám vás dvoch.“

Bolo očividné, že Glenna sme parádne vytočili. Teda niežeby na to nemal dôvod. Boli sme jeho investícia, jeho deti, jeho obľúbenci aj jeho zábezpeka na dôchodok – všetko v jednom.

Glenn si počúval oči, a keď na nás znova pozrel, hlasno fučal, ako to mal vo zvyku, vďaka čomu mu prischla prezývka Diviak.

Premeral si nás. „Nemôžem vám to zakázať,“ povedal, „a ani sa o to nepokúsim. Ale jedno vám hovorím rovno. Keď vám to raz kompletne krachne, nechcem počuť nijaké ‚odchádzam z agentúry‘. Ani omylom vás nebudem ľutovať a na odporúčací list môžete zabudnúť. A keď si budete hľadať prácu, potopím vás. Dostanete odo mňa tie najhoršie referencie, aké tento svet ešte nezažil. Patríte mne. Ja som si vás vypiplal, patríte mne a Boha vášho, nech nikomu v tejto miestnosti ani nenapadne, že odíde. To platí aj pre mňa. Rozumeli ste?“

„Rozumeli,“ zaznel náš dvojhlas.

„A teraz sa mi practe z očí,“ vyštekol, „lebo vás oboch pošlem do Afganistanu.“

TO SA STALO pred rokom.

Je mi smiešne, keď si pomyslím, ako veľmi som vtedy ľutovala Glenna, že je taký pesimista. No stalo sa to práve v čase, keď ho opustila tretia žena – nič nezvyčajné v tomto džobe, keď ste viac mimo domu než doma. Pamätám sa, keď som po tomto rozhovore odchádzala z jeho kancelárie, ako som v duchu krútila nad ním hlavou a sľubovala si, že my dvaja s Robbom mu dokážeme, ako veľmi sa mýlil.

Rýchly strih o rok neskôr: Robby mi v hustom daždi dal kopačky, akoby nám tým oboom robil láskavosť.

„Je to pre nás oboch najlepšie,“ povedal. „Aj tak budeš smútiť.“

„Ty si nezaslúžiš, aby som za tebou smútila,“ ohradila som sa.

„Myslel som smútiť za mamou.“

Aha. „Nehovor mi, čo mám robiť.“

Robby mal ešte gule tváriť sa, ako ho to zraňuje. „Dívaj sa na to racionálne.“

„Prečo by som mala?“

„Lebo sme obaja dospelí a vieme, čo je v stávke. Aj tak sme sa v podstate ani nemali až tak radi.“

To zaboľelo ako facka. Prvýkrát som sa mu pozrela do očí a snažila sa, aby moja otázka vyznela prekvapene: „To vážne?“

„Mali by sme si to férovo priznať, nemyslíš?“

Hmm, nie. To nebolo fér, skôr to vyznelo neuveriteľne surovo. A škaredo. A pravdepodobne to bolo aj klamstvo –

Robby hľadal spôsob, ako sa z toho vyvliecť. Isteže, dal mi kopačky na druhý deň po maminom pohrebe, ale čo na tom záleží, keď „sme sa v podstate ani nemali až tak radi“?

Dobre teda. Nech.

Aj keď pri spomienke na hotelovú izbu v Kostarike sa mi to javilo inak.

V tej ponižujúcej chvíli – *Fakt som tomu mužovi, ktorý sa so mnou rozchádza, povedala, že ho ľúbim?* – mi to pripadalo, že ma Robby obral nielen o svoju lásku, ale o všetku lásku na svete.

Presne tak som sa totiž cítila.

Čo na to povedať? Keď človek zažíva krízu, nedá sa očakávať, že bude uvažovať rozumne. Preto som napokon dospela k jedinému záveru – že pri živote ma udrží iba to, ak sa vrátim do práce. Nepotrebujem si hľadať nejaké koničky, ani sa naučiť háčkovať. Musím sa vrátiť do agentúry, požiadať o pridelenie novej úlohy a získať to šéfovské miesto v londýnskej pobočke. Výzva jednoznačná ako dýchanie. Musím niečo robiť. Niekam ísť. Utiecť. Potrebovala som to viac ako kedykoľvek doteraz.

No skôr než vystúpim z auta a zmáčaná hustým lejakom Robbyho raz a navždy vygumujem zo svojho života, musím mu položiť ešte jednu otázku.

Pozrela som mu rovno do očí. A potom pokojným tónom s nádychom zvedavosti som sa spýtala: „Vravíš, že to medzi nami nefunguje? Vieš mi povedať prečo?“

Robby prikývol, akoby tým chcel naznačiť, že to z mojej strany bola férová otázka. „Premýšľal som nad tým už niekoľko mesiacov...“

„Mesiacov?“

„... a nakoniec som prišiel na jeden jediný dôvod.“

„A to je?“

„Si to ty.“

Celkom mimovoľne som pokrútila hlavou. „Ja?“

Robby prikývol, akoby tým, že to vyslovil nahlas, len potvrdil svoje zistenie. „Si to ty.“ A potom pokračoval tónom, akoby mi chcel pomôcť a ponúkal radu: „Máš tri chyby, pre ktoré sa s tebou nedá na ničom dohodnúť.“

Jeho slová mi rezonovali v hlave, keď som sa snažila pripraviť na to, čo príde. *Tri chyby, pre ktoré sa so mnou nedá na ničom dohodnúť.*

„Po prvé,“ vyratúval Robby, „od rána do večera pracuješ.“

Okej. On robí to isté, ale dobre.

„Po druhé,“ pokračoval, „nie je s tebou nijaká sranda, chápeš? Si strašne vážna.“

Hmm. Doriti. Čo sa dá na to povedať?

„A po tretie,“ vyslovil Robby s nádejou v hlase, akoby vytiahol z rukáva ten najpresvedčivejší argument, „nevieš sa bozkávať.“

Tretia kapitola

PREŠIEL MESIAC A EŠTE stále ma to štvalo.

Neviem sa bozkávať? Ja že sa neviem bozkávať?

Že som „workoholička“? Dobre. Nie je hanba, keď je človek vo svojej práci topka.

„Nie je so mnou sranda?“ Nech. Byť zábavný sa preceňuje.

Ale že sa „neviem bozkávať“?

Táto urážka ma bude prenasledovať až za hrob.

Bola neznesiteľná.

Rovnako ako celý môj život.

Najprv mi zomrela mama. Potom ma v práci uzemnili. A nakoniec sa môj najdlhší vzťah v živote skončil tou najurážlivejšou urážkou na svete. Najhoršie bolo, že som s tým nemohla nič robiť. Moju matku nevkriesim, môj bývalý priateľ a moja najlepšia kamoška odišli na trojtýždňovú služobku do Madridu, kam som mala pôvodne ísť ja. A čo ja? Trčím doma. V Houstone. Nemám čo robiť, ani s kým tráviť čas.

Vôbec si nepamätám, ako som to prežila.

Väčšinou som robila čokoľvek, len aby som sa nejako zamestnala. Upratala som si všetky spisy v kancelárii. Brala

som drobné džoby v Houstone. Premaľovala som si kúpeľňu na mandarínkovooranžovú a nevypýtala si na to povolenie od majiteľa bytu. Vypratala som mamin byt a ponúkla ho na predaj. Po práci som behávala takmer desať kilometrov, aby som sa uštvala. Rátala som každú sekundu v tomto očistci, kým budem môcť vypadnúť z mesta.

Navyše som každú noc spala na zemi v šatníku.

Tie štyri týždne mi pripadali ako tisíc rokov. A za celý ten čas si pamätám len jednu skutočne dobrú vec, ktorá sa stala.

Keď som prezerala veci v maminej šperkovnici, našla som niečo, o čom som si myslela, že je dávno stratené – niečo, čo by niekto iný možno pokladal len za obyčajnú čačku. Pod komplikovane zamotaným náhrdelníkom som objavila malý strieborný zatvárací špendlík s korálikmi, ktorý som vyrobila v škole v deň svojich ôsmych narodenín.

Farby zostali také, ako som si ich pamätala: červená, oranžová, žltá, bledozelená, bledomodrá, fialová, biela.

V tom roku boli v škole zatváracie špendlíky priateľstva ozdobené korálikmi veľkým hitom – všetci sme si ich vyrábali a pripínali na šnúrky na topánkach – preto sme boli v deň, keď učiteľka priniesla špendlíky a korálky, od šťastia bez seba. Dovolila nám, aby sme si ich cez prestávku vyrobili a ja som si svoj obľúbený odložila pre mamu. Tešila som sa, že keď mi bude dávať darčeky k narodeninám, aj ja ju prekvapím a tiež ju obdarujem. Nakoniec to dopadlo tak, že som jej ten zatvárací špendlík nedala.

Stalo sa totiž, že na druhý deň ráno som ho nevedela nájsť. Akoby sa pod zem prepadol.

Hľadala som ho celé týždne. Niekoľkokrát som skontrolovala dlážku v šatníku, vrecká v batohu, pozrela som aj pod koberec na chodbe. Ten zatvárací špendlík sa stal jednou z nekonečne dlhých, nevyriešených záhad v mojom

živote. Opakovane som si kládla otázku: Ako som mohla stratiť takú dôležitú vec?

Ubehlo dvadsať rokov a našla som ho bezpečne uložený v maminej šperkovnici, kde na mňa čakal ako dlho skrytá odpoveď. Akoby ho mama pre mňa po celý čas strážila.

Možno som ju trochu podcenila.

A seba tiež.

Prehrabovala som sa v maminých náhrdelníkoch a objavila som masívnu zlatú retiazku, na ktorú som ho priplala ako prívesok.

A odvtedy som ten zatvárací špendlík stále nosila. Ako talizman. Dokonca som si ho nedávala dolu ani na noc.

Pristihla som sa, že sa ho stále dotýkam, končekmi prstov krútim hladké guľôčky, aby som cítila, ako veselo štrkocú. V tom zvuku bolo niečo upokojujúce. Vyvolával vo mne pocit, že možno nič nie je až také stratené, ako sa zdá.

V to ráno, keď sa Robby a Taylor vrátili z Madridu – mali sme poradu v zasadačke a Glenn sľúbil, že mi prideli novú prácu –, som ten špendlík zvierala tak tuho, až som sa bála, aby sa tie koráliky neošúchali.

Hlavný dôvod, prečo som ho zvierala, bol ten, že Glenn ma mal niekam vyslať. Bola som pripravená na únik. Bolo mi jedno, kam to bude. Už len predstava, že niekam vypadnem, spôsobila, že ma zaplavila vlna úľavy.

Konečne odtiaľto zmiznem.

A prvýkrát po takom dlhom čase mi bude fajn.

Už mi zostávalo len jediné – prežiť pohľad na Robbyho.

Pokiaľ ide o zlomené srdcia, v našej kultúre k nim zaujímame pohrdavý, ba až ľahostajný postoj. Zhovárame sa o tejto téme, akoby to bolo niečo vtipné, hlúpe alebo roztomilé. Akoby sa to dalo vyliečiť štedrou porciou zmrzliny HäagenDazs a flanelovým pyžamom.

Pričom rozchod je, samozrejme, istým druhom smútku. Je to smrť nie hocijakého vzťahu – ale toho najdôležitejšieho vo vašom živote.

A na tom nie je nič príjemné.

„Dostať kopačky“ tiež neodzrkadľuje skutočný význam týchto slov. Vysloviť ich trvá len pár sekúnd. Ale to, že ste ich dostali, si zapamätáte do konca života. Lebo *človek, ktorý vás ľúbil, sa rozhodol, že už to neplatí.*

Je šanca, že sa tej spomienky niekedy zbavím?

Keď som čakala pri stole v konferenčnej miestnosti, prvý človek, ktorý sa mi vynoril v myslí, bol Robby. Rozchod s ním akoby potvrdil môj najhorší strach ukrytý hlboko v duši, ktorý som si nechcela priznať.

Možno si nezaslúžim lásku.

Ale áno – som dobrý človek. Mám veľa dobrých vlastností. Som kompetentná, ctím si morálne zásady... A navyše som vážne skvelá kuchárka. Ale ako sa môžem nazdávať, že si niekto vyberie práve mňa? Som vari lepšia ako všetci ostatní skvelí ľudia na svete? Som dosť výnimočná, aby mi ten niekto dal prednosť pred všetkými ostatnými?

Zdá sa, že pre Robbyho nie som.

Nechcela som sa s ním znova stretnúť. Ani nad tým čo len premýšľať. Ani prežívať krízu sebadôvery.

Chcela som jediné – vypadnúť z Texasu.

AKO PRVÁ VOŠĽA do zasadačky Taylor. Moja najlepšia kamoška. Práve sa vrátila z Madridu spolu s mojím ex. Aj keď to nebola jej chyba.

Vlasy mala o trochu kratšie – niečo v štýle malý európsky bob – a zastrčené za ušami. Namaľované mihalnice – to bola

novinka – jej ešte zvýraznili zelené oči. Pri pohľade na ňu som zhĺkla, rozbehla sa k nej a hodila sa jej do náručia.

„Konečne si späť!“ zvolala som a pevne ju objala okolo krku.

Taylor mi objatie opätovala.

„Zabila som ti všetky izbové rastliny,“ povedala som, „ale to je daň za to, že si odišla.“

„Fakt si zabila moje rastliny?“

„Nevidela si tie mŕtvoly?“

„To si urobila naschvál?“

„Nie, náhodou,“ odvetila som. „Môže za to nedbanlivosť v kombinácii s nadmernou pozornosťou.“

„To znie ako smrtiaci kokteil.“

Taylor mi venovala svoj typický široký úsmev.

Tentoraz sme si telefonovali oveľa viac ako zvyčajne, keď je niektorá z nás na služobke. Najmä preto, lebo ja som jej stále volala a vyplakávala do telefónu.

Vedela ma upokojiť. V tom bola naozaj dobrá. Nechala ma vyrozprávať sa, do sýtosti si vyliat' dušu a podeliť sa s ňou o svoje trápenie – aj keď som ju viackrát zobudila uprostred noci.

Až teraz pri pohľade na ňu som si uvedomila, že už som sa jej veľmi dávno nespýtala, ako sa má.

„Ako bolo na služobke?“

„Fajn,“ znela nemastná-neslaná odpoveď.

Keď sme si sadli, nezvládla som nutkanie, stĺšila som hlas a zamrmlala: „A ako sa má?“

„Ako sa má kto?“ doplnila moju otázku Taylor.

„Osoba, ktorej meno sa rýmuje s lobby.“

„Aha,“ povedala Taylor a trochu jej stuhli črty tváre, z čoho som usúdila, že je na mojej strane. „Myslím, že fajn.“

„Dnes budeš na všetko odpovedať ,fajn‘?“